

(ΑΓΓΛΩΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

Ἀριθ. φύλ. 504

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΑ΄

Τηλ. 628.280

1 Νοεμβρίου 1966 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

«Πεπράκαμεν τὴν πίστιν ἡμῶν,
ἀντηλλάξαμεν τὴν εὐσέβειαν διὰ τῆς Παπικῆς ἀσεβείας»

Μάρκος Εὐγενικός

Ἡ προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι συνετελέσθη διὰ τῆς σκέψεως καὶ λόγου ἐκ μέρους τοῦ Ταγοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀθηναγόρα Α΄ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἀσυνειδήτων Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν καὶ προσωπικῶς τοῦ ἐργαζομένου, ὡς κατηγγέλθη παρὰ τῶν Ἑλλήνων Ἀμερικῆς, διὰ τὸν ἀφελληνισμόν τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου.

Τὰς λεπτομερεῖ-
ας ἀρνούμεθα «ἐκ

τοῦ Σχεδίου Ἐκκλησίας», τῆς πλήρους τ. ἔ. ὑποταγῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τὸν Πάπαν ἐξυφανθέντος», τῷ 1961, ὅτε ὁ Ἀθηναγόρας Α΄ — κρίμασιν οἷς ὁ Κύριος οἶδε — Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀποκατέστησε κανονικὸν σύνδεσμον καὶ ἐπαφὴν πρὸς τὸν πρό τινος ἐκλιπόντα Πάπαν Ἰωάννην ΚΑ΄ καὶ ἐκ πηγῶν προσκειμένων πρὸς τὸ Βατικανόν. Ἐκτοτε ἐξυφαίνεται ἡ συνωμοσία κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, πνεῦμα δὲ ἐλευθεριότητος καὶ ἀπεμπο-

λήσεως τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων καὶ Παραδόσεων εἰσάγεται παρὰ τῶν ὀλιγογενείων καὶ ἐξυρισμένων μισθοφορῶν — τιτουλαρίων Ἐπισκόπων Φαναρίου διὰ τῶν λογοτεχνικῶν — θεατρικοῦ τύπου — δημοσιευμάτων εἰς τὸ φιλολογικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας».

**Ο ΙΕΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝ ΑΠΕΚΤΗΣΕ
ΙΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ!**

Μετὰ τὴν Διάσκεψιν τῆς Ρόδου τοῦ 1964, καθ' ἣν ἡ δαιδαλώδης Πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ,

διὰ τοῦ φερεφώνου τῆς Ἀθηναγόρα τοῦ Α΄ ἐπέτυχε τὴν διάσπασιν δυστυχῶς τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, παρὰ τὴν σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ μέσων ἀνομολογήτων, καθορισθείσης συμφωνίας νὰ δύναται ἐκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία νὰ συνάπτῃ Διάλογον μετὰ τοῦ Βατικανοῦ ἄρχεται ἡ διάβρωσις τῶν ἐν διασπορᾷ Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐπισκεφθέντες προσφάτως τὴν Μέσσην

Ἀνατολήν, Δαμασκόν, Παλαιστίνην ἐπὶ μῆ-
να, πολλὰ ἡκούσαμεν καὶ ἐδιδάχθημεν περὶ
τῆς ἱστορικῆς συναντήσεως καὶ τοῦ ἐναγκα-
λισμοῦ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' εἰς τὸ Ἀ-
νάκτορον (Ἀντιπροσωπεῖον) τοῦ Βατικανοῦ
ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν μετὰ τοῦ Ἀθη-
ναγόρα συμπαραστατουμένου ὑπὸ ἀκαταρτί-
στων Θεολογικῶς Ἐπισκόπων καὶ τοῦ ἀξιο-
δακρύτου Ἀμερικῆς Ἰακώβου, καθ' ἣν συ-
νάντησιν συνετελέσθη ἡ εἰδεχθεστέρα (ἀπὸ
1280 Συνόδου Λυῶνος καὶ ὑποταγῆς Ἐκκλη-
σίας παρὰ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ τοῦ
Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου προδοσία τῆς
Ὁρθοδοξίας) καὶ ἀπεμπολήθη ἡ Ἑλληνικὴ
καὶ Ὁρθόδοξος συνείδησις. Δὲν δυνάμεθα νὰ
μὴ ἐξάρωμεν τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην καὶ
ἀνταξίαν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Ἑλλήνος Πρωθυ-
εράρχου τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βε-
νεδίκτου ἐπιδείξαντος ἀπάθειαν εἰς τὴν συν-
άντησιν Ἀθηναγόρα καὶ Πάπα καὶ μὴ ἐπιτρέ-
ψαντος τῷ Μονάρχῃ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλη-
σίας Πάπα Παύλῳ τῷ ΣΤ' νὰ διέλθῃ ὑπὸ
τὴν ἐπίσημον ιδιότητα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κα-
θολικῆς διὰ τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἑλέ-
νης ἐν Βηθλεὲμ καὶ κατέλθῃ εἰς προσκύνησιν
Ἀγίου Σπηλαίου. Καὶ ὑπεχρεώθη ὁ ἀγέρωχος
Πάπας διὰ τῆς πλαγίας Πύλης τοῦ Ναοῦ
τῆς Βηθλεὲμ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παρακεί-
μενον Καθολικὸν Ναὸν καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς
ὑπογείου διαβάσεως νὰ κατέλθῃ εἰς προσκύ-
νησιν τοῦ Ἀγίου Σπηλαίου.

Ἡ φαινὴ διάνοια τοῦ ὑποψηφίου Πάπα
Ἀνατολῆς Ἀθηναγόρα οὐδὲν ἐδιδάχθη ἐκ
τῆς σθεναρᾶς Ὁρθοδόξου γραμμῆς τῶν Πα-
τριαρχῶν Ἀντιοχείας — Ἱεροσολύμων.

Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης — Ἀμερικῆς
καὶ διασπορᾶς, ἐκτελοῦσαι ἐντολὰς τοῦ φε-
ρεφώνου Βατικανοῦ Ἀθηναγόρου, διασαλ-
πίζουσιν λόγῳ καὶ ἔργῳ ὡς τετελεσμένον γε-
γονὸς τὴν Ἐνωσιν Ἐκκλησιῶν τ. ἑ. τὴν ὑπο-
ταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῷ Ποντί-
φει Ρώμης.

Πλείστα ἐγγράφησαν διὰ τὸν Ἀρχιεπί-
σκοπον Ἀμερικῆς Ἰακώβον καὶ τὴν συμπρο-

σενχὴν διὰ Λιτανειῶν καὶ Λειτουργιῶν μετὰ
τῶν Λατίνων καὶ ἄλλων Ἑτεροδόξων καὶ
Ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὃν Ἰακώβον ἡ Ἐ-
βραϊομασσωνικὴ ὀργάνωσις Μπινάϊ Μπιρῆθ
ἐργαζομένη διὰ τὴν παγκόσμιον ἐπικράτησιν
Σιωνισμοῦ ἀνηγόρευεν τὸν Μασῶνον Ἰακώ-
βον τῷ 1963 «ἄνθρωπος τοῦ ἔτους».

ΦΡΙΞΟΝ ΗΛΙΕ ΚΑΙ ΣΤΕΝΑΞΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἐκ τῶν ζηλωσάντων δόξαν τῶν Λατινο-
φρόνων Ἰωάννου Βέκκου καὶ Βησ-
σαρίωνος Ἱεραρχῶν Φαναρίου. Πλη-
ροφορίαι ἔγκυροι ἐμφανίζουσιν τὴν θρησκευτι-
κὴν κατάστασιν τῶν ἐν Βιέννῃ σπουδαστῶν
Ἑλλήνων ὡς θλιβεράν καὶ ἀπαισιόδοξον. Καὶ
τοῦτο, διότι ὁ Δορυφόρος Βατικανοῦ ἐν Κεν-
τρικῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἐξαρχος Ἀθηναγόρα
Μητροπολίτης Βιέννης Χρυσόστομος, ἐπιλή-
σμων γενόμενος τοῦ ἐνδόξου Μαρτυρίου τοῦ
Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυ-
σοστόμου, θεῖον του ἐκ μητρός, ἀπεμπόλησε
τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν καὶ εἰς τὰς μεγάλας
καθημερινὰς Ἐφημερίδας Βιέννης γράφει:
"Ἀκουσον. Ἀκουσον. «Ὅτι δὲν ὑπάρχει
καμμία διαφορὰ καὶ διαχωρισμὸς
μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ καθολι-
κισμοῦ. Ὅλοι, τονίζει, ἔχουσι βα-
πτισθῆ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ πι-
στεύουν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν
Θεόν. Οἱ Ὁρθόδοξοι δύνανται χω-
ρὶς τύψεις συνειδήσεως νὰ ἐπι-
σκέπτονται τὰς Καθολικὰς Ἐκ-
κλησίας, ἵνα ἐκτελῶσι ὁμοῦ ἐκεῖ
τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν».

Ἡ διάβρωσις τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τοῦ
νέου Βησσαρίωνος Μητροπολίτου Βιέννης
Χρυσοστόμου, ἔσχε θλιβερωτάτας συνεπειάς
καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν Ὁρ-
θοδόξων Σπουδαστῶν, προεκάλεσε σύγχυσιν
καὶ ἀβεβαιότητα. Δὲν γνωρίζουσι πλέον τὶ ὀ-
φείλουσι νὰ πιστεύωσι. Τινὲς ἐκ τούτων διέ-
κοψαν τὴν ἐπαφὴν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκ-
κλησίαν θεωροῦντες αὐτὴν «ὡς Διδασκα-
λεῖον ἀσεβείας», ἕτεροι δὲ ἐπηρεασμένοι

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Φίλη νεότης!

Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται καὶ παρέρχεται. «Γενεᾶ πορεύεται καὶ γενεὰ ἔρχεται». Ἡ παρούσα ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μακρά· εἶναι βραχεῖα. Εἶναι συνεχῆς δρόμος παρατεταμένος καὶ διηρημένος εἰς ἡλικίας, ὡς εἰς σταθμούς· ἀρχὴ μὲν αὐτοῦ ἡ γέννησις, τέρμα δὲ τοῦ δρόμου, ἡ τοῦ τάφου σκηνή. Ἀλλὰ τίς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου; Πολλοί, ἀλλ' ὑπεράνω τούτων ὑπάρχει ὑψηλότερος, εὐγενέστερος καὶ φωτεινότερος ὁ Θεός, ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γεν. Α'. 26).

Δὲν ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ ἔρπη, ὡς τ' ἄλογα ζῶα ἐν μέσῳ τοῦ πηλοῦ· νὰ ἐπισωρεύῃ θησαυροὺς ἀθεμίτους, ν' ἀνεγείρῃ μαρμαρόκτιστα μέγαρα, ν' ἀναβαίνει εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα μὲ δολοπλοκίας καὶ τρυφηλῶς νὰ διέρχεται τὴν ζωὴν του. Ὅχι· ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικρόθεος· σκοπὸς του εἶναι νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν μέγαν Θεόν. Εἶναι ἀτελής· σκοπὸς του εἶναι νὰ τελειοποιηθῇ κυρίως καὶ νὰ προοδεύσῃ συμφώνως πρὸς τὸν θεῖον Νόμον, ὅστις εἶναι γραπτὸς ἐν τῇ συνείδησιν του καὶ ἀπεκαλύφθη τελείως διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὡς τ' ἄλογα ζῶα. Αὐτὰ ἔρχονται καὶ παρέρχονται, καὶ εἶναι δούλα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι στάσιμα· δὲν προοδεύουν. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ἐπροικίσθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ μὲ πολλὰ σωματικά, πνευματικά καὶ ἠθικά προσόντα καὶ δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἀναπτύσσει καὶ καλλιεργεῖ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ δημιουργεῖ κόσμον πνευματικὸν καὶ ἠθικόν, καθυποτάσσων πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ὕλικου κόσμου καὶ ὀπολαμβάνων πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς ζειδῶρου γῆς. Ὁ ἄνθρωπος ὑπερέχει μὲν τῶν λοιπῶν ὄντων κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὡραίου σώ-

ματος, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς διανοίας δημιουργεῖ τέχνας καὶ ἐπιστήμας· οἰκογένειαν, κοινωνίαν καὶ πολιτείαν. Πολυμήχανος δὲ διατυπώνει νέους ἐκάστοτε ὑπολογισμοὺς καὶ ὑποτάσσει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὰ πάντα. Πάντοτε προχωρεῖ· οὐδέποτε λέγει «ἀρκεῖ» καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς ὑψηλὴν ἀκμὴν. Αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τοὺς πρωτοπλάστους: «**Ἀδξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς**» (Γεν. Α'. 28). Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδόλως εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς δημιουργός, οὐδὲ πρωτοτύπων ἔργων κατασκευαστής, ἀλλὰ πάντοτε ἐπινοεῖ καὶ παράγει, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς ὑπαρχούσης ὕλης καὶ τῶν διαφόρων νόμων καὶ δυνάμεων μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ κόπον, ἐξιχνιάζων τὰ πάντα καὶ διδασκόμενος ὑπ' αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴν πνευματικὴν. Τὸ σῶμά του εἶναι χοϊκόν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, πνευματικὴ καὶ αὔλος, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐντὸς τῆς ψυχῆς του ὑπάρχει καὶ, ὡς εἶπεν, φωνάζει «**πόθος πρὸς κάτι ὑψηλότερον καὶ ἀγνότερον**», ὡς λέγει ὁ ποιητὴς Γκαίτε, καὶ διὰ τῆς ψυχῆς του συνδέεται πρὸς τὸν ἀόρατον καὶ πνευματικὸν κόσμον. Εἶναι ἄρα διπλοῦς τὴν φύσιν, σῶμα καὶ ψυχὴ. Ἐκ πρώτης ὁ ψεῦς φαίνεται ἀσθενής. «Εἶναι ὡς προσφυῶς λέγει ὁ Πασκάλ, κάλαμος ἀσθενής, ἀλλὰ κάλαμος σκεπτόμενος». Οὕτω διὰ τῆς ψυχῆς συνδέεται μὲ τὸν τέλειον καὶ ἅγιον Θεόν, Θεὸν τῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης. Εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ὑπάρχει ἡ συνείδησις. Αὕτῃ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ· εἶναι τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ὀδηγεῖ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς μολυμόχθου πορείας του ἐν τῷ κόσμῳ· εἶναι ὁ διαγγελεὺς τῶν βουλῶν τοῦ Ὑψίστου· εἶναι ὁ μῖτος ὁ συνδέων ἕνα ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν. Ἡ συνείδησις, ἔλεγεν ὁ Ρουσσώ, εἶναι θεῖον ἐν ἡμῖν ἐνστικτόν, φωνὴ ἀθάνατος καὶ οὐράνιος. Ἡ συνείδησις, ἔλεγεν ὁ Σενέκας, εἶναι ἱερὸν τι πνεῦμα προκαθήμενον ἐνδον ἡμῶν, διὰ νὰ εἶναι ἑταστής καὶ φρουρὸς τῶν πράξεών μας. Διὰ τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως ὁ ἄνθρωπος συνδέεται καὶ μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τ' ἀγραφα καὶ ἀσφαλῆ νόμιμα, τὰ ὁποῖα οὐχὶ νῦν καὶ χθές, ἀλλὰ «πάντοτε ζῇ ταῦτα, οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη», ὡς ἔφαλλεν ὁ δαιμόνιος Σοφοκλῆς εἰς τὴν Ἀντιγόνην. Ὁ φιλόσοφος Κάντιος ἔλεγεν, ὅτι δύο πράγματα ἐγοήτευον τὴν ψυχὴν του «ὁ ἄνω ἑναστρὸς οὐρανὸς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ ἠθικὸς κόσμος». Μὲ τὰς ἠθικὰς ταύτας ἀρχὰς ὁ ἄνθρωπος οὐ μόνον διαφέρει τῶν λοιπῶν ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, τὸν Θεόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου «**πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον**». (Ἰακώβ. Α'. 7.

ἐκ τῆς γενικῆς γνώμης τῆς λεγομένης Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ὁποῖαν καλλιεργεῖ ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς Τύπος καὶ τὸ ἄφθονον χρυσίον πρὸς ἐξαγορὰν συνειδήσεων παρὰ τῆς Πολιτικῆς, ἐπισκέπτονται τὰς Ρωμαιοκαθολικὰς Ἐκκλησίας καὶ μετέχουσι τῶν προσευχῶν καὶ ἱεροτελεστιῶν. Ἄλλοι, τέλος, Σπουδασταί, ἐκλαβόντες τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς θεσμὸν ἀσυγχρόγιστον καὶ πεπαλαιωμένον, προσηλυτίσθησαν ὑπὸ τῶν αἰρέσεων Προτεσταντῶν καὶ τῶν Χίλιαστῶν.

Ἰωάννης Ἀγγέλου Παπαϊωάννου
(Θεολόγος — Γυμνασιάρχης)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ Προσευχὴ

Τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερεὺς θὰ κατορθώσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν πνευματικότητά του καὶ νὰ δημιουργήσῃ περὶ ἑαυτὸν ἀτμόσφαιραν ἀγίαν, εἶναι ἡ προσευχή. Δι' αὐτῆς ὁ ἱερεὺς διατηρεῖ πάντοτε ζῶντα τὸν σύνδεσμον μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν πνευματικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ βίος τοῦ δέον ν' ἀποπνέῃ. «Ἄν τῆς προσευχῆς στερήσῃ ἑαυτὸν», λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, **«ταυτὸν ποιήσει ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν. Ὡσπερ γὰρ ζωὴ ἐκείνῳ τὸ ὕδωρ, οὕτως αὐτῷ προσευχή».** Μόλις παραμελήσῃ καὶ αἰσθανθῇ ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν προσευχήν, ὁ μετὰ τοῦ Θεοῦ δεσμός αὐτοῦ χαλαροῦται, ἡ ζωὴ καθίσταται κοινὴ καὶ τετριμμένη, ὁμοία πρὸς τὴν τῶν βιοπαλαιστών, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὀφείλει ν' ἀνυψώσῃ καὶ ἐμπνεύσῃ, καὶ ὁ πνευματικὸς ἐκφυλισμὸς ἀρχίζει νὰ ἐμφιλοχωρῇ εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ ἔλλειψις τῆς προσευχῆς, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὸ θεμελιώδες τοῦτο διὰ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ὑπόστασιν καθήκον, εἶναι τὸ μεγαλύτερον κακόν, τὸ ὁποῖον ἀνυπολογίστως ζημιοῖ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς, τὴν ἐπικράτησιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Πᾶς μὴ προσευχόμενος ὕστερεῖ, ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ· πλὴν πολὺ περισσότερον ὕστερεῖ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀποτυγχάνει καὶ χρεωκοπεῖ, ὁ κληρικὸς, ὅστις θεωρεῖ ὡς τι πάρεργον τὴν προσευχήν. **«Ἐχθραὶ, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριδεῖαι, διχοστασίαι, φθόνοι»** καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἅτινα χαρακτηρίζουν οὐκ ὀλίγους ἐξ ἡμῶν ἀποδοτέα ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς προσευχῆς· εἶναι οἱ καρποὶ τῆς κένῃς, τῆς νωθρᾶς, τῆς μὴ ἀσχολουμένης καὶ ἀναπτερουμένης διὰ τῆς προσευχῆς ζωῆς. Ἐνῶ, τοῦναντίον, ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ καρπὸς τῆς προσευχῆς, εἶναι **«ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια»** (Γαλ. 5.22) Ἄλλ' ἂς ὁμιλήσῃ ὁ ὀψιπέτης τῆς θεολογίας ἀετός, ὁ ἱερὸς Γρηγόριος: **«Προσευχὴ, λέγει, σωφροσύνης ἐστὶ φυλακτήριον, παρδενίας σφραγίς, θυμοῦ παιδαγωγία, τύφου καταστολή, μνησικακίας καθάρσιον, φθόγου καθάρσεις, εἰρήνης ἀσφάλεια».** Εἰς ἅγιος τῆς Δ. Ἐκκλησίας λέγει: «ὁ ἱερεὺς, ὅστις προσεύχεται, ἀποκτᾷ μελιχιδότητα εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴν του· ἡ δὲ μελιχιδότης γεννᾷ φωτεινότητα καὶ κάθαρσιν τῆς διανοίας. Ὁ τοιοῦτος ἱερεὺς, ὅταν κηρύττῃ, ὅταν καθοδηγῇ ψυχάς, ὅταν παρασκευάζῃ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ θανάτου, ἔχει ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀγάπην, ἥτις κάμνει τοὺς ἄλ-

λους νὰ σκέπτονται, ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος ὁμιλεῖ ὄχι ἐξ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ μεταδίδει τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἔμαθε καὶ παρέλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ Αὐτοῦ».

Καὶ πράγματι· ἐν τῇ ἱερατικῇ μας σταδιοδρομίᾳ ὄχι μόνον ὀφείλομεν νὰ φέρωμεν γενναίως τὰς πικρίας καὶ ἀντιξοότητας, αἱ ὁποῖαι ἡμᾶς αὐτοὺς προσβάλλουν, ἀλλὰ καὶ νὰ γινώμεθα ἄγγελοι παρήγοροι καὶ ὑποστηρικταὶ τῶν πνευματικῶν μας τέκνων εἰς τὰς δοκιμασίας τῶν. Ἡ κλήσις μας αὕτη καὶ ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσις ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς νὰ παρηγορώμεν τοὺς πενθοῦντας, νὰ ἐνισχύωμεν τοὺς ὀλιγοψύχους, νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀπογοητευμένους, νὰ ἐμπνέωμεν ἐλπίδα εἰς τοὺς ἀτυχοῦντας, νὰ γινώμεθα τέλος τὰ πάντα τοῖς πᾶσι κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Εἶναι δυνατόν εἰς τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις μόνας ἀφιέμενοι νὰ ἐκπληρώσωμεν τόσον δύσκολον καὶ πολὺπλευρον διακονίαν, ἥτις ἀπαιτεῖ θάρρος, ἀντοχήν, πίστιν ἀκλόνητον ἐπὶ τὸν Κύριον; Καὶ δὲν ὀφείλομεν, διὰ τῆς τακτικῆς καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς ὄντοτήτός μας ἐξερχομένης προσευχῆς, νὰ ἀναζωογονώμεν τὴν Θείαν Χάριν, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν, ὅταν εἰς τὸν Κλῆρον εἰσηρχόμεθα, ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα διάκονοι πιστοὶ καὶ ἀκαταίσχυτοι καὶ «συνεργοὶ Θεοῦ»; Μελετήσωμεν καὶ ἐν τούτῳ τὸ Πρότυπον, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἀντιγράφωμεν ἐν τῇ ζωῇ μας, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν.

Τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, τὴν ἐκέρδισεν ἐν τῇ Γεθσημανῇ. Ἐκεῖ ἀντιμετώπισε τὸν σταυρικὸν θάνατον μὲ ὅλας τὰς δόνας του· ἐκεῖ ἡ ἀνθρωπίνη Αὐτοῦ φύσις ἔφριξε πρὸ τοῦ μαρτυρίου, τὸ ὁποῖον ἀνέμενεν Αὐτόν. Καὶ διὰ τοῦτο **«ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προσήυχετο»**, ὡς λέγει εἰς τῶν Εὐαγγελιστῶν **«καὶ ἀπεσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν ὡς εἰ λίθου βολὴν, καὶ δεῖς τὰ γόνατα προσήυχετο»**, ὡς λέγει ἕτερος.

Καὶ ἡ προσευχὴ ἐτόνωσε τὴν ἀνθρωπίνην Αὐτοῦ φύσιν.

Καὶ ἤδη βαδίζει ἀπτόητος πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, ὡς κατακτητὴς βαδίζων πρὸς τὸν θρίαμβον.

Ἔργασία ἱερατικὴ μὴ ἐμψυχουμένη διὰ τῆς κατ' ἰδίαν προσευχῆς εἶναι πλέον ἢ ἀνωφελής. Ἀποτελεῖ ἀπάτην οἰκτρὰν ἢ σκέψις, ὅτι ἐξοικονομοῦμεν χρόνον περικόπτοντες ἀπὸ τὰς ἡμερησίας ἀσχολίας μας τὴν προσευχήν. Ἴσως ἐξοικονομοῦμεν χρόνον· περικόπτομεν ὅμως τὰς πνευματικὰς πτέρυγας, τὰς ὁποίας ἡ προσευχὴ μᾶς δίδει καὶ ριπτόμεθα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἡμερησίων ἐφημεριακῶν μας καθηκόντων χωρὶς καμμίαν ἐμπνευσιν, χωρὶς τὴν ἀνωτερότητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μεταδίδει ἡ μετὰ τοῦ θείου

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

Πρέπει ἐπίσης νὰ προσέχωμεν πολὺ νὰ μὴ κατακρίνωμεν τὸν ἀδελφόν μας, ἀλλὰ νὰ τὸν συλλυπώμεθα καὶ νὰ τὸν διορθώσωμεν· διότι ἡ κατάκρισις εἶναι γέννημα ψυχῆς ἀνθρώπου ὑπερηφάνου, ὁ ὁποῖος καταδικάζει διὰ τοῦ λογισμοῦ τοῦ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ζητεῖ διὰ τῆς κατακρίσεως τῶν ἄλλων νὰ δικαιώσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ φαρισαϊκώτερον **«οὐκ εἰμί, ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ Τελώνης»**. Ἄν σοὶ ἀρέσκῃ, ἀδελφέ, νὰ κρίνῃς καὶ νὰ ἐξετάζῃς, πολὺ πλη-

στον ἔχεις τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ μὴ παύσῃς ποτὲ κρίνων καὶ ἐξετάζων πάντοτε ὅλα σου τὰ ἀπόκρυφα, ἤτοι τοὺς λογισμοὺς σου καὶ τοὺς λόγους σου καὶ τὰ ἔργα σου, διορθῶν τὰ σφάλματά σου· διότι, ἐάν κρίνωμεν ἐδῶ τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ διορθωθῶμεν, δὲν θὰ κατακριθῶμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, οὔτε θὰ καταδικασθῶμεν εἰς τὴν κόλασιν, κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον λέγοντα· **«εἰ γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, οὐκ ἂν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐκρινόμεθα παιδευόμενοι»**.

(Τοῦ Ὁσίου Χαρίτωνος)

ἐπαφή. Μεταβαλλόμεθα εἰς συνήθεις βιοπαλαιστάς μηχανικῶς ἐπιτελοῦντας τὰ ἀνατεθειμένα εἰς αὐτοὺς καθήκοντα. Προσευχή, τρυφάντιον, ἡμισείας ὥρας καθ' ἐκάστην ἐναποθέτει τὴν σφραγίδα τῆς ἀγιότητος ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς ψυχῆς μας. Χρησιμεύει ὡς τὸ ὠραιότερον κίνητρον διὰ πᾶσαν ὁμιλίαν, σκέψιν καὶ ἐνέργειαν ἐν τῇ ἀναστροφῇ μας μετὰ τῶν χριστιανῶν καὶ ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ὅτι διάκονοι ἐσμέν Θεοῦ, ὅτι δέον νὰ εἴμεθα ἐν τῷ κόσμῳ, χωρὶς νὰ εἴμεθα ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι τέλος καθήκον μας ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ εἴμεθα διδασκαλία ζωῆς καὶ πρότυπα ἀρετῆς εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας.

Στιγμιότυπον ἀπὸ
τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ.
Ν. Ἀγ. Ἀποστόλων
Λαρίσσης, τελεσθέν-
τα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σα-
λαμῖνος κ.κ. Γερων-
τίου.

Μὲ λίγα λόγια

ΜΗ ΥΨΗΛΟΦΡΟΝΕΙ

Μὴ ὑψηλοφρονῆς, μὴν καμαρώνῃς γιὰ τὰ πλούτη σου, οὔτε γιὰ τοὺς σπουδαίους καὶ ἰσχυροὺς σου φίλους. Γιὰ ἓνα φίλο μόνον νὰ ὑπερηφανεύεσαι. Γιὰ τὸν Θεὸν ποὺ σοὺ δίδει τὰ πάντα καὶ θέλει μὲ τὴν σταυρικὴν Του θυσίαν νὰ σὲ σώσῃ.

Μὴ ὑψηλοφρονῆς γιὰ τὴν δύναμιν τοῦ σώματός σου ἢ γιὰ τὴν ὀμορφιά σου. Μιά ἀρρώστεια μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ ἀγνώριστο.

Μὴ ὑψηλοφρονῆς γιὰ τὴν ἐξυπνάδα ἢ τις ἄλλες πνευματικὲς σου ἱκανότητες καὶ τὰ τάλαντά σου. Ὁ Θεὸς σοὺ τὰ ἔδωσε. Δὲν εἶναι δικά σου.

Μὴ νομίζῃς, ὅτι εἶσαι καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνανθρώπους σου. Σκέψου, ὅτι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, ποὺ βλέπει μέσα στὶς καρδιές, μπορεῖ νὰ εἶσαι πολὺ χειρότερος.

Μὴ ὑψηλοφρονῆς γιὰ ὅ,τι καλὸ σ' ἀξιώνει νὰ κάμῃς, ὁ Θεός. Ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κρίσι. Ὅ,τι εὐχαριστεῖ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εὐχαριστεῖ πάντοτε καὶ τὸν Θεόν.

Υπάρχει κάτι καλὸ σὲ σένα; Δόξαζε τὸν Θεὸν καὶ πίστευε, ὅτι οἱ ἄλλοι εἶναι καλύτεροί σου. Ἔτσι θὰ γυμνάζεσαι στὴν ταπεινότητά σου.

Τίποτε δὲν πρόκειται νὰ χάσῃς, ἂν τοποθετῇς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸ κάτω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θὰ χάσῃς ὅμως πολλὰ, ἂν κάνῃς τὸ ἀντίθετο, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἓνας καὶ μόνον, ἐκεῖνος ποὺ περιφρονεῖς.

Ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ δῶρο τοῦ Οὐρανοῦ στὸν ταπεινόν. Ἡ καρδιά τοῦ ὑπερηφάνου ταρασσεται διαρκῶς ἀπὸ τὰ μαγιασμένα κύματα τοῦ φθόνου καὶ τοῦ θυμοῦ.

Ἡ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΝΙΚΗ

Μεγαλύτερα νίκη εἶναι τὸ νὰ νικήσῃς ἐν σου πάθος, καὶ μίαν ἡδονὴν τῶν αἰσθησέων σου, παρὰ νὰ νικήσῃς ἑκατὸν ἐχθρούς· ἐνδοξότερον τρόπαιον εἶναι τὸ νὰ χύσῃς θεληματικῶς ὀλίγον ἰδρώτα, καὶ μίαν ρανίδα αἵματος δι' ἀγάπην Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ καταβάλῃς ἐν σου κακὸν θέλημα εἰς πείσμα τοῦ διαβόλου, παρὰ τὸ νὰ χύσῃς ποταμοὺς αἱμάτων, διὰ νὰ καταβάλῃς ὀλόκληρα στρατεύματα· καὶ περιφανέστερος λογίζεται ἥθλιας, νὰ ὑποτάξῃς τὰς αἰσθήσεις καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου εἰς τὸν ἡγεμόνα σου νοῦ, παρὰ νὰ ὑποτάξῃς εὐρύχωρα βασιλεία. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος μακαριζόμενός ποτε ὑπὸ τινῶν διότι ἐνίκησεν ὄλην τὴν οἰκουμένην, νουνεχῶς ἀπεκρίθη· «μάταιαι θέλουσιν εἶναι ὅλοι αἱ νίκαι, ἐὰν δὲν δυνήθῃ νὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸν μου»· διότι πολλοὶ νικήσαντες τοὺς ἐχθρούς των, καὶ πόλεις, καὶ χώρας ὑποτάξαντες, ὕστερον ἐνίκηθησαν ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν ἀτόπων παθῶν, καὶ τῆς σαρκὸς τῶν βρωμερῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ γενόμενοι κύριοι τοῦ κόσμου, ἔγιναν, φεῖ! δοῦλοι τῶν ἰδίων παθῶν. Ὅθεν καλῶς εἶπε Πατὴρ τις· «αὕτη νικῶν πρώτη, νικᾷν ἑαυτὸν». Καὶ ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος **«οὐχ ὁ τοὺς ἐξωθεν θαρβάρους νικῶν, τροπαιοῦχος ἂν εἰκότως καλοῖτο, ἀλλ' ὁ τὸν ἑσῶ πόλεμον τῶν ἡδονῶν χειρούμενος· πολλοὶ γοῦν ἐκεῖνους νενικηκότες ὑπὸ τούτων αἰσχροῦς καὶ ἐλεεινῶς ἐάλωσαν.»** (Γερμανῶ κόμητι ἐπιστολῇ αὐτοῦ)

(† Ν.Α.)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ὁ πατὴρ Ἱερώνυμος ἡ σεβάσμιμα καὶ συμπαθὲς εἰς ὅλους μας φροσιογνωμία ἀπὸ χθὲς ἐπαύσατο τοῦ ζῆν. Ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον εἶχε δοίσει ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων ἐξουσιαστής, ὁ Ἅγιος Θεὸς διὰ τὰ παρὰ τὴν ἐκ τῶν προσκαίρων εἰς τὰ αἰώνια καὶ ἀληθινὰ σηνώματά Του τὸ πῶς ἀγαπημένο πλάσμα του τῶν καιρῶν αὐτῶν πῶς διερχόμεθα, τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον εἶχε ὅσον εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν, εὐαρεστήσει τὸν Κύριον.

Ἰσοδύναμος ἀγωνιστὴς ἐπέπρωτο καὶ διὰ μιᾶς τελευταίας δοκιμασίας, τῆς δοκιμασίας τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας νὰ τελειοποιηθῇ ὡς «χευρὸς ἐν χωνευτηρίῳ». Ἀδελφὰ τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου. Ὁ Πολυσέβαστος πατὴρ Ἱερώνυμος ἐγεννήθη εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὴν πόλιν Ἰκόνιον ἐξ εὐσεβεστάτων γονέων. Ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας εἶχε παρὰδειγμα ζωντανῶν τὴν πίστιν καὶ ἐδίδειαν τῶν ἀοιδίμων γεννητῶν του Ἀνέστη καὶ Ἐλισσάβετ καὶ κατὰ παράδειγμα ἰδίως τῆς μητρὸς του ἐπρόσθη εἰς τὰ θεία. «Βασιλεῖ, καλὸν εἶναι νὰ ἀφιερῶς τὴν ζωὴν σου εἰς τὸν Θεόν». Αὐτὴν τὴν ὁδησὶν ζητοῦσε ἡ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐκλεκτὴ ψυχὴ του γιὰ νὰ δοθῇ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐδαγγελικῶν ἐντολῶν καὶ εἰς τὴν μετάδοσιν αὐτῶν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ ζωηροῦ καὶ πενιτοῦ τρόπου, πῶς εἶχε τὸ χάρισμα νὰ κατέχη. Νεώτατος ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον, ἐπεσκέφθη τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπανειλημμένως ὅπου καὶ παρέμεινε ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἐντροφῆσας εἰς τὴν ἀγιότητα, τὴν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν. Ἐχρημάτισε 18 ἔτη διάκονος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως καὶ μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν κατέφυγε εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, ὅπου καὶ κατὰ θείαν πρόνοιαν ἦλθε καὶ κατόικισε εἰς τὸ νησί μας, τὴν Αἴγινα. Ἐδῶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἱεροεργαστὴς ἐπὶ 40 μόνον μέρας, διότι κατ' ἐξακολούγησιν του εἶδε φοβερὰ καὶ δι' αὐτὸ ἐσταμάτησε τὸ λειτουργικὸν τῆς ἱεροσύνης. Ἡ ἐδῶ πολιτεία του εἶναι πλέον εἰς ὅλους γνωστὴ. Ὡς Ἱεροσφάλτης καὶ ἱεροκήρυξ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Νοσοκομείου μας ἔδρασε πολλαπλῶς καὶ εὐεργετικῶς τόσον διὰ τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον συνετηρεῖτο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς ἐκκλησίας, ὅσον καὶ διὰ τὸ Ἑλληνοσάμα, τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς ἐμαγνητίζετο ἀπὸ τὸ θείον λόγον του.

Ἦτο ὁ μόνος πῶς μετὰ τὴν θέρησιν καὶ τὸ ξῆλον τοῦ κη-

ρύμματος, ἱκανοποιεῖ τὴν πνευματικὴν διάφαν τοῦ ποιμνίου του. Ἐκτοτε ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸς πατὴρ τοῦ τόπου μας. Ποῖον περὶ αὐτοῦ δυνάμεθα ἔλαινον ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι νὰ πλέξωμεν; Ἡ ταπεινότης τοῦ χαρακτῆρος του, ἡ ἀγαθότης, ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ του καὶ γενικῶς τὸ μοναδικὸν παράδειγμα ἀφιλοκερδίας κατέστησαν τὴν ψυχὴν ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει στὰ ἄδυνα τῆς ψυχῆς του ἓνα βωμὸν ἐπάνω σὲν ὁποῖον, ἔχει στήσει ὅ,τι τελειότερον καὶ πνευματικῶς ἀνώτερον ἔχει ἐκτιμήσει σὲν κόσμον ὅπου ζῇ. Ἐὰν ἀνοίξωμεν ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς ἐλεύθερα τὴν καρδίαν μας, εἴκοι βέβαιον ὅτι, ἐκεῖ ἔχομεν ἐγκαταστήσει τὸν πολύχλαυστον καὶ πολυσέβαστον Πατέρα Ἱερώνυμον μας. Γι' αὐτὸ ἡ συντροφικὴ μας ἡ ψυχικὴ εἶναι ἀπερίγραπτος, γι' αὐτὸ κλαῖνε ὅλων μας τὰ μάτια καὶ οἱ καρδιές. Χάνομεν τὸν ἡμετερόν ποῦ ὁ Πανάγιθος εἰδικῶς εἰς ἡμᾶς τοὺς Αἰγινίτας εἶχε χαρισμένον. Τώρα πῶς φεύγει ἀπὸ τὸ μέσον ἡμῶν, τώρα ταρασσόμεθα, τώρα ξυπνοῦμε καὶ ἀντιλαμβάνομεθα τὴν ἀναντικατάστατον ἀπώλειαν. Ἐπιληρσόμεθα ὅταν μᾶς ἔλεγε τοὺς συλλογισμοὺς ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, προτοῦ προφθάσωμεν νὰ τοῦ ἀνοίξωμεν τὴν καρδίαν μας δὲν ἐχρειάζεται! Αὐτὸς ἤδη εἶχε διαβάσει τὸ περιεχόμενον τῆς. Τί μεγαλυτέρα ἀπόδειξις τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς του καὶ τῆς θείας χάριτος πῶς κατόκει ἐντὸς του;

Τώρα φεύγει ἐκ μέσου ἡμῶν διὰ τὴν αἰωνιότητα, τὴν ὁποῖαν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ὀραματίζετο καὶ ἡ ὁποία ὡς μαγνήτης ἰσχυρὸς τὸν ἔλκυε, ὥστε πάντα τὰ ἐπίγεια νὰ θεωρῇ ὡς πρόσκαιρα καὶ μηδαμινά! Παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ δὲ δύνανται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου :

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίαμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, δι' ὃ ἀποκείταις μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος ὃν ἀποδώσει μοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὁ Δίκαιος Κριτὴς».

Πολυσέβαστε πνευματικὸ Πατέρα μας εἶχον ὅλα ὅλα ἡμῶν.

Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπάσει τὴν ψυχὴν σου ἐνθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου Του καὶ ἐνθα ἐφρανομένων κατωκία ὁπάρχει παρ' Αὐτῷ Αἰωνία ἡ μνήμη σου.

Π. ΤΟΓΙΑΣ

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ

Τὴν 13 Νοεμβρίου ἑορτὴν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν **ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** ἑορτάζει ὁ ἀσθενῶν σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς μας Ἱεράρχης, Σεβ. Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομος. Τὸν εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας ταχεῖαν θεραπείαν καὶ ἀνάρρωσιν.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Σεβασμιότατος Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίος ἐπισκέφθη κατ' αὐτὰς μετὰ τοῦ Πρωτοσύγγελλου Ἀρχιμ. Θεοφίλου Τσίρμπα καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀθανασίου Χαλαμπίδου (νῦν Ἱερομονάχου) τὰ παραρτήματα τῆς Μακεδονίας. Ἐλειτουργήσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Γενεθλίου τῆς Ἱππευρίας Θεοτόκου Σεργῶν καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τῆς συμπερατευσῆς. Ἀκολούθως ἐπισκέφθη μετὰ τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν τὸν ἀσθενοῦντα Ἅγιον Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομον εἰς Βόλον καὶ ἐτέλεσε ἐν συνεχείᾳ τὰ ἐγκαίρια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Λαοίσης, ἔνθα καὶ ἐγένετο καὶ χειροτονία Διακόνου καὶ τὴν ἐπομένην Πρεσβυτέρου καὶ οὕτω μετὰ εἰκοσήμερον περιοδεῖαν ἀνὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν ἔνθα μὲ τοὺς τοπικοὺς παράγοντας τῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων ἐπέλυσε διάφορα ζητήματα ἐπανεκάμην.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

—Τὴν 1.9.66 (π. ἡ.) μετέστη πρὸς Κύριον ὁ Ζηλωτὴς ἀδελφὸς καὶ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῶν ὁμοφρόνων Μεσσηνίας Καβάλας, Ἀριστοτέλης Καρατσουμπάνης. Ὁ μεταστάς ἦτο εἰς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ κινήματος ἡμῶν, ἀγωνισθεὶς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Καίτοι πατὴρ ἑννέα [9] τέκνων ὧν, διέθετε ἐκ τοῦ ὑστερήματός του σεβαστὰ χρηματικά ποσὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ διὰ τὴν περιθαλψὴν πασχόντων ἀδελφῶν κατὰ τρόπον ἀθόρυβον.

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1932 ὠκοδομεῖτο ὁ περικαλλὴς ἱερὸς ναὸς τῆς Μεσσηνίας, πληροφορηθεὶς, ὅτι ἀνεκόπη τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς ἐλλείψει χρημάτων, προσεκόμισε ὁλόκληρον τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καπνῶν του χρηματικὸν ποσόν, καὶ παραδῶσας αὐτὸ εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐπιστάσιαν ἀδελφὸν εἶπε πρὸς αὐτόν: «Δὲν ἄφισα οὔτε δραχμὴν διὰ τὴν οἰκογένειάν μου. Πιστεύω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοὶ δώσῃ δύναμιν νὰ ἐργασθῶ αἰρεῖον διὰ τὰ ἔξοδα αὐτῆς. Δὲν ἐπιτρέπω δὲ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ προσφορά μου αὕτη εἰς οὐδένᾳ ἀπολύτως, ἐν ὅσῳ ζῶ». Διὰ πρώτην φορὰν δημοσιεύεται αὕτη πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ πρὸς Κύριον μετὰστασις του ἄφησε δυσαναπλήρωτον κενὸν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεσσηνίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Κοινωνίαν τοῦ Νομοῦ Καβάλας, εἰς τὴν ὅποιαν ἦτο γνωστός, ὡς χρηματίας πολλάκις Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μεσσηνίας.

Τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησαν πλήθη κόσμου κατακλύσαντα τὸν εὐρύχωρον Ἱερὸν Ναὸν καὶ τοὺς πέριξ αὐτοῦ χώρους. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ἅγια σκηνώματά Του. Ἀμήν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

—Τὴν 8ην Νοεμβρ. ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τῶν Παμ-

μεγίστων Ταξιαρχῶν πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὸ Ν. Ἡράκλειον δι' Ἀρχιερατικῆς Χοροστασίας.

—Τὴν 11ην. ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ναοί:

1. Ἡ Μονὴ τοῦ Σεβ. Διακλείας κ. κ. Ἀκακίου.

2. Ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς Ἀμφιάλης.

3. Ἡ Ἱ. Μονὴ Αὐλῶνος (Π. Νήφωνος).

—Τὴν 14ην ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Φιλίππου, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς εἰς Πειραιᾶ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Ὁμοίως ὁ Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ εἰς μνήμην τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ ὄνειρον ἔγινε πραγματικότης. Καὶ ἡ χαρά μας εἶναι μεγάλη, διότι ὁ Ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν ἀπέκτησεν ἤδη ἰδικὸν του **Τυπὸ-γραφείου καὶ μικρὸν πιεστήριον.**

Αὐτὸ ἐρχόμεθα νὰ ἀνακοινώσωμεν διὰ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ἀγωνιζόμενον κλῆρον καὶ λαόν μας διὰ νὰ ποιήσωμεν αὐτοὺς κοινωνοὺς τῆς χαρᾶς μας.

Τὸ παρὸν φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Τυπογραφείου μας. Εὐελπιστοῦμεν ὅτι προΐοντος τοῦ χρόνου μὲ ἐξησκημένον προσωπικόν, θὰ ἐκτυποῦνται ὄχι μόνον ἡ ἐφημερίς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἔντυπα πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Διευθυντὴς καὶ ὑποδιευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου διωρίσθησαν οἱ πεπειραμένοι 1) Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης καὶ 2) Κλεόπας Μοναχός.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ν' ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν **ΜΟΝΟΝ**, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. **ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ**, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)